

[Brorsen.]

Hast har knyttet vor Skæbne til en Guldvaluta som Dollar, kan man ikke forstaa, naar man samtidig ser, hvilken Uret det har tilføjet vore Eksporterhverv, navnlig Hovederhvervet, Landbruget.

Den Tilskudspolitik, som Regeringen slog ind paa i den Lov, vi har haft i de forløbne 3 Maaneder, føres efter Forslaget videre. Her er det, Forskellen i Opfattelsen mellem Regeringspartierne og Venstre er saa stor, at det ikke har været muligt at opnaa Enighed. Jeg synes oven i Købet, at der er vist Oppositionspartierne meget ringe Hensyn, hvad jeg om et Øjeblik skal sige et Par Ord om.

Det Spørgsmaal, der ganske særlig er blevet debatteret i Udvalget, er Spørgsmaalet om Erstatningskorn til de Landmænd, som dels har afleveret og dels i den kommende Tid skal aflevere deres Brødkorn. Det er et Spørgsmaal, som gentagende har været under Debat her i Rigsdagen, og det viser sig, at alle Partier efterhaanden interesserer sig mere og mere for dette Spørgsmaal. Venstre har for længst rejst Spørgsmaalet, den ene Gang efter den anden, men har ikke kunnet faa Ørenlyd. Nu ser det ud til, at samtlige Partier maa erkende, at nu maa Spørgsmaalet afgøres. Det har gaaet ualmindelig langsomt med dette Spørgsmaals Afgørelse. Under den Forhandling, vi havde derom allerede før Jul, erkendte Landbrugsministeren, at noget maatte der gøres. Man fik det Indtryk, at nu vilde Regeringen forsøge at ordne Spørgsmaalet i Løbet af ganske kort Tid, men nu staar vi ved den 1. Februar og er ikke kommet videre endda.

De Ændringsforslag, Flertallet, Regeringspartierne, har stillet, og som den ærede Ordfører motiverede, tilsigter at afgøre Spørgsmaalet om Ombytningskorn til dem, der afleverer deres Brødkorn, men efter vor Opfattelse sker det ikke paa tilfredsstillende Maade. Vi mener, at Tiden nu maa være inde — det er alt for sent, det burde for længst være sket — til, at dette Spørgsmaal ordnes rask og nemt, og i første Linie bør man tænke paa Brødkornsdyrkerne, der jo maa aflevere deres Afgrøde, Brødkorn. Jeg tænker først og fremmest paa dem, naar der er Tale om Ombytning med Foderkorn, Majs, der kommer ind i Landet netop nu i den nærmest kommende Tid. Det er gentagende hævdet, hvor nødvendigt det er, at man er opmærksom paa dette Forhold. Det er jo alligevel Brødkornsdyrkerne, vi kan takke for, at vi alle har Brød i Huset.

Men Ændringsforslagene bestemmer, at selv de, der ikke dyrker en Stribe Rug f. Eks., kan komme i Betragtning paa lige Fod med de andre. Hvis der virkelig var tilstrækkelige Mængder af Foderkorn og Majs, vilde vi naturligvis ikke have noget imod, at alle fik Del i dette fremmede Fodermiddel, Majs, men naar vi kun raader over begrænsede Mængder, og det gør vi indtil videre, mener vi, at Brødkornsdyrkerne maa sikres først. Jeg ved naturligvis, at den højtærede Landbrugsminister — det har han anført i Udvalget, og jeg tror for Resten ogsaa, han var inde paa det i Gaar — mener, at der kommer betydelige Kvanta til Landet i Februar Maaned, jeg tror, der var Tale om 36 000 t Majs, og i næste Maaned, i Marts, vilde der komme 73 000 t. Men om Majsen nu virkelig kommer til Landet, ved man jo ikke det allerfjerneste om i dette Øjeblik, og det er derfor, jeg mener, at saa længe vi kun har de begrænsede Kvantiteter, er det en Nødvendighed først og fremmest at sørge for, at Brødkornsdyrkerne kommer i Betragtning, naar denne Majs skal uddeles.

Paa et vist Tidspunkt havde vi et Indtryk af, at der var Mulighed for, at vi kunde komme hinanden i Møde med Hensyn til dette specielle Spørgsmaal, og med lidt god Vilje fra Regeringspartiernes Side kunde Spørgsmaalet være løst med alle Partiers Tilslutning. Jeg havde ogsaa det bestemte Indtryk, at det var den højtærede Landbrugsministers Hensigt at gøre et alvorligt Forsøg i den Retning, men der var andre og stærkere Kræfter, der tog Førerskabet.

Jeg vil sige med Hensyn til disse Ændringsforslag, der altsaa efter Venstres Opfattelse ikke er fyldestgørende, at de selvfølgelig er Forbedringer i Forhold til Forslaget, og derfor vil vi ikke stemme imod dem, men de indeholder ikke den rationelle Løsning, som vi er Fortalere for.

Med Hensyn til hele Spørgsmaalet om disse Tilskud kan Regeringen antagelig ikke vedblivende undlade at give Rigsdagen og Offentligheden Besked om, hvor Pengene skal komme fra. Det er jo ikke Smaabeløb, der her er Tale om. Nu gaar vi jo ind i den næste 2-Maaneders Periode paa 7 Mill. Kr. pr. Maaned, og hvis man multiplicerer med 12, kommer man til et ganske betragteligt Tal. Derfor spørger naturligvis de interesserede: Hvem skal egentlig betale, hvad det koster? Det har vi indtil videre hverken her eller der faaet nogen som helst Besked om, men jeg tror ikke, det kan blive ved at gaa ret længe, inden Rigsdagen maa